

За узналият човек остава само тревогата за другите, които ще последват неговия път. Те няма да го чуят, те няма да го разберат, защото са отвън, зад прозореца, заглушили с безмислени крясъци страха от Другото, което ги чака. Млъкналият зад прозореца човек, остава сам пред синята необятност на безкрая, изпълнен с горест и тревожност. Достигнал до неутешимата истина за индивидуалното човешко съществуване, непроникнал в тайната на битието отвъд, той се смирява в своя устрем, очаквайки да го погълне нощта. "Така всяка излязла от неописуемото експресия на екзистенцията е двусмислена и измамна. Веднъж стигнал до тази фундаментална истина съществуващия изоставя страстта за знание, изтощителното преследване на безмислени сенки и словоохотлива самота, заради живителната страст на незнанието, оставя философията на деня заради философията на нощта." ⁷

Яворовият лирически субект е граничният човек. В своя екзистенциален устрем той непрекъснато преодолява прегради и граници - границата на обществото, на сетивния свят, на собствения аз. Това е неговия екзистенциален избор, който в своя шемет го довежда до абсурдните стени на битието, до крайната постижима граница за човека. Оттук насетне е "мъртвосиня необятност", която се открива, но не може да се докосне (поради стъклото преграда), не може да се постигне. Човекът е избрал своята нищожност ("мушица, шушка"), превърнал се е в абсурден човек.

Граничната ситуация е позитивно и негативно натоварена едновременно. Докосналият се до нищото човек е узналия човек, който може да се обърне и да обгледа съществуващото в неговата цялост. В своето озарение от свръхсвета той има възможност да осмисли по нов начин съществуващото и своето битие, абстрахирайки се от неговата незначителност, но в същото време граничният човек се превръща в неутешимо бродещия покрай стените на битието абсурдист, готов в своето непоносимо безпокойство за скок в нищото.

Граничната ситуация е ситуация на избора, но и на освобождението, независимо то дали ще бъде в посока на желаната смърт или в посока на устояването и надмогването.

Още навремето Вл. Василев отбелязва крайната пределност,